

«Стукайте - і вам відчинять». Віднедавна цей вислів із Біблії взяли на озброєння жителі с. Дуліб, що в Отиневецькій сільській раді. Принаймні найбільш активні та ініціативні з них. Люди об'єдналися у громадську організацію і прагнуть змінити рідне село.

Проблем не злічити. Але сільчани взялися одразу за найголовнішу і найскладнішу - добудову школи. Напористості дулібівцям не позичати. Спершу зверталися до районної влади, яка у безвиході просто розводила руками. Тут вже давно «поставили хрест» на цьому проекті як неперспективному й малопотрібному, адже в довколишніх селах - Грусятичах, Отиневичах та й Нових Стрілищах - є нові добротні діючі школи, а дітей не так вже й багато. Тому простіше купити «Школярик», аніж ввести в експлуатацію новобудову. Та на районному рівні селяни не зупинилися. Своє бажання мати у селі школу висловили прямісінько президенту В. Януковичу, Г. Герман та прем'єр-міністру М. Азарову.

Але ж до столиці відстань неблизька, та й розуміють люди, що без потуг ізнизу справа з місця не зрушить. Тому, зібравши всі можливі документи з будівництва довгобуду, писали листи до голови Львівської обласної державної адміністрації Михайла Цимбалюка, неодноразово були у нього на прийомі. Щоб було вагоміше, своє прохання голові ОДА передавали через медівників, запросивши до Дуліб один із найвпливовіших телеканалів України «24 канал». Про проблему с. Дуліб дізналась уся Україна, а голова Львівської

ОДА М. Цимбалюк, як розповідають жителі, з екрана телевізора пообіцяв, що у їхньому селі обов'язково школу добудують.

Таки добилися, щоб до Дуліб приїхала комісія із вивчення цього архіважливого для них питання. Комісія, у складі якої були представники головного управління освіти і науки ЛОДА, надіслала відповідь мешканцям Дуліб. За висновками комісії і управління освіти листа-відповідь надіслали їй із Львівської ОДА. Відповідь не розчарувала, швидше дала новий поштовх і надію на те, що справа зрушить із мертвого місця. У листі йдеться про те, що нині фінансові можливості обласного бюджету обмежені, тому сподіватися на вирішення питання слід у наступному році. Для цього потрібно подати відповідні заявки для виділення коштів із обласного та державного бюджетів у 2012 році. При цьому активно шукати кошти в місцевому та районному бюджетах і не відмовлятися від допомоги спонсорів та меценатів. Оскільки фактичне наповнення школи трохи менше ніж передбачено проектом будівництва, то комісія пропонує облаштувати у приміщенні ФАП. Громада цілком згодна з останнім пунктом, оскільки фельдшерсько-акушерський пункт у селі теж не має власного приміщення, його постійно змушені переносити із однієї старої будівлі до іншої. Сільчани навіть подають пропозицію, щоб у новому приміщенні дев'ятирічної школи (школа в селі I-II ступенів) функціонував і дошкільний заклад. Адже приміщення садочка вже давно використовується для школи, а малеча позбавлена дошкільного виховання. Наразі це питання знаходиться у підвішеному стані, адже, на думку спеціалістів, для облаштування садочка в новобудові немає умов.

Зате, мабуть, є всі умови для того, щоб 106 учнів (це все діти одного села) навчалися у невеликих приміщеннях, одне з яких - колишнє триборство, будоване майже століття тому, а інше - розраховане для дитячого садка. Лише завдяки метикуватості та дбайливості батьків (добудували внутрішні перегородки, розділивши приміщення на класи) стало придатне для шкільних потреб.

Діти й педагоги ділять і радощі, і прикрощі шкільного співжиття разом. В одній невеликій кімнаті із молодшими школярами, коли на вулиці негода, вчителі проводять уроки фізкультури, згодом вона служить залом для їдальні, а якщо в школі проводять культурний захід – то і актовою залом. Якщо вірити теперішнім будівельним нормам, то на одного учня має припадати 2,4 м кв., боюся, що у цих мініатюрних класах може навчатися заледве 10 учнів, а їх по класах 15 і більше.

Але навіть таку школу люблять і шанують як учні, так і вчителі, бо це все, що у них є. Для випускників - це найдорожчий спогад дитинства, а для педагогів – робота і покликання. Тому вони не чекають, коли їм виділять гроші на ремонт та підготовку школи до нового

навчального року. А самі засувають рукави, витягують мізерні заощадження і приводять свою маленьку Альма-матер до ладу. На батьків лягає основна частина витрат. Вони готові вкладати і значно більше, якби було куди. Не можуть спокійно дивитися, як їхні діти туляться у цих тісних, хоча й гарно, з любов'ю прибраних класах, коли просто перед очима вже понад 10 років «красується» вибудоване і накрите новеньке приміщення школи. Воно, найновіше і найбільше у всьому селі, могло б стати центром освітнього, культурного та духовного зростання сільської молоді. Натомість стоїть пустою й поволі піддається зовнішнім нещадним впливам природи та ерозії часом і байдужістю чиновників, кандидатів у депутати, які приходять, обіцяють, йдуть і забувають свої обіцянки. А діти – наше майбутнє – залишаються на маргінесі їхніх інтересів.

Дулібам не пощастило, що будувати їхню школу почали у часи горбачовської перебудови 1985 року. А з іншого боку, вони щасливці, бо сьогодні не потрібно стартувати із порожнього місця.

Ще на зорі незалежності України, попри дуже важкі часи знаходилися кошти, щоб звести добротні стіни і накрити новобудову. Останні роботи другої черги велися ще в 2001 році. За початковим проектом школа мала прийняти 192 учні. Це була золота мрія селян. Їхні діти могли навчатися у гарних просторах класах, мати спеціалізовані кабінети для кожного навчального предмету. А щоб рости здоровими та загартованими фізично, для них готували прекрасний спортивний зал розміром (тільки уявіть!) 276,3 кв. метра. Сьогодні тут господарюють кажани, а разом із ними ввечері «злітається» і місцева молодь, яка не має куди подітися, бо дискотеки крутять у сусідніх селах, а власний Народний дім теж потребує ремонту.

Кошторисна вартість школи-красуні на 1985 рік становила 987 тис карбованців. Сьогодні в гривнях потрібно 7 млн. Лише проектно-кошторисна документація коштує більше 200 тис грн. Із фінансуванням останньої селянам обіцявся допомогти обласний депутат і керівник потужної агрофірми Андрій Кіт. Жителі Дуліб покладають великі сподівання на те, що їх підтримають і депутати і чиновники, і меценати. Люди готові працювати на будівництві самі, шукати способи співфінансування через проекти та грантові програми. Для цього вони вчаться азів громадської діяльності, об'єднавшись та зареєструвавши громадську організацію «Поступ у майбутнє». Членами цієї організації є 70 осіб. Для села це дуже багато. Людей підтримують і директор школи, і сільський голова, і священник. У громади великі плани, і потроху вона робить кроки назустріч своїм мріям.

Щоб привернути більше уваги до проблеми і до свого села, ініціативна група разом із

війтом та панотцем готують святкування Дня села, що відбудеться цієї неділі, 30 липня. Люди сподіваються, що в свою 515-у річницю Дуліби отримають шанс на новий розвиток.

Оксана ФРАНКІВ.